

РЕШЕНИЕ

№ ⁴³¹...../01.11.2017г., град Добрич

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Добрич, в публично заседание на първи ноември, две хиляди и седемнадесета година, в касационен състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Сандева

Нели Каменска

при участието на секретаря, Стойка Колева и прокурора при Окръжна прокуратура гр.Добрич, Веселин Вичев, разгледа докладваното от съдия Н.Каменска адм.д.№ 435 по описа на съда за 2017г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.185-196 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и е образувано по протест на Веселин Вичев - прокурор в Окръжна прокуратура гр.Добрич срещу чл.44, ал.3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество в Община Тервел, приета с Решение № 9-135 от 31.10.2008г. на Общински съвет Тервел.

I. Становища на страните

В протеста се сочи, че с разпоредбата на чл.44, ал.3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета с Решение № 9-135 от 31.10.2008г. на Общински съвет Тервел, наричана за краткост Наредбата, противоречи на законови норми, с по-висок ранг, а именно на чл.8 и чл.9 от Закона за местните данъци и такси. Твърди се, че оспорената разпоредба изисквала плащане без основание, тъй като не се предоставяла услуга от местните власти. Изразено е становище, че т.нар „режийни разноски“ нямали самостоятелно значение, а участвали при формирането на таксата по чл.111 от ЗМДТ, която общината събира за всички разходи по предоставяне на услугата. Исква се оспорената разпоредба да бъде отменена и да се присъдят в полза на Окръжна прокуратура гр.Добрич направените от не разноски в размер на 20 лв. за публикация на оспорването в Държавен вестник.

Ответникът, Общински съвет на Община Тервел, представляван от своя председател, инж.Симеон Симеонов, представя по делото писмено становище за неоснователност на подадения протест. В становището е посочено, че оспорената разпоредба не е в противоречие със Закона за месните данъци и такси, тъй като допълва реда и размера на дължимите такси. Разпоредбата определяла такса за подготовка за документите за

предстояща сделка, а доколко формулировката „режийни разноски“ била правилна, било въпрос на субективно тълкуване. Понятието „режийни разходи“ било по-скоро част от калкулирана услуга, а не само по себе си такса. Таксата била уредена в друга разпоредба, нормата на чл.33, ал.2 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Тервел. Искан се протестът на прокурора при Окръжна прокуратура гр.Добрич да бъде оставен без уважение, тъй като нормата не противоречала на чл.111 от ЗМДТ.

II. По допустимостта

Оспорването е допустимо. Производството е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Добрич, който с оглед нормата на чл.186, ал.2 от АПК, притежава процесуална възможност да оспори подзаконов нормативен акт, ако прецени, че същият е незаконосъобразен. По аргумент от чл.187, ал.1 от АПК оспорването е допустимо без ограничение във времето. Налице е годен предмет на протеста, тъй като е оспорена конкретна разпоредба от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Общински съвет на Община Тервел.

III. От фактическа страна

Видно от представената от ответника административна преписка Наредбата е приета с Решение № 9-135 от 31.10.2008г. на Общински съвет на Община Тервел. Последвали са множество изменения на Наредбата. В настоящата си редакция оспореният текст на чл.44, ал.3 от Наредбата гласи : „ При разпоредителна сделка с общински имот по ал.1 физическите и юридическите лица заплащат на общината режийни разноски в размер на 2 % от неговата цена или данъчната оценка, съгласно Закона за местните данъци и такси : 1. на имота, предмет на продажба, съответно на ограниченото вещно право, което се учредява; 2. на имота с по-висока данъчна основа при замяна; 3. на реалния дял с по-висока данъчна основа – при делба; 4. В случаите на безвъзмездни сделки“.

IV. По съществуването на спора

Протестът е основателен.

При извършване на проверката по чл.168, ал.1 във връзка с чл.196 от АПК, съдът констатира допуснати съществени процесуални нарушения на правилата, по които се приемат подзаконовите нормативни актове от общинските съвети и липса на валидно правно основание за приемане на чл.44, ал.3 от Наредбата, с която е определено задължение за плащане на „режийни разноски“.

В законодателството не се съдържа легално определение на термина „режийни разноски“. Понятието „режийни разноски“ се открива в чл.57, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост, който гласи, че спечелилият търга участник е длъжен да внесе цената, дължимите данъци, такси и режийни разноски в 14-дневен срок от влизането в сила на заповедта по чл. 55, ал. 1.

Понятието „режийни“ фигурира в § 1, т.15 от Закона за местните данъци и такси, в който е легална определен обхвата на понятието "Пълните разходи". Според тази дефиниция „пълните разходи“ включват всички разходи на общината по предоставяне на услугата, включително съответните разходи: за работни заплати и осигуровки на персонала; материални, режимни, консултантски; за управление и контрол; по събиране на таксите и други, имащи отношение към формирането на размера на таксата, определени конкретно от общинския съвет.

Според български тълковен речник понятието „режийни разноси“ се използва за обозначаване на разходите за административно-управленския апарат, без заплатите.

Касационният състав на съда счита протеста за основателен, тъй като липсва правно основание за приемането на оспорения текст от Наредбата. При определяне на размера на местните данъци и такси, видовете такси и евентуално други плащания, които общините имат право да събират във връзка с управлението и разпореждането с общински имоти, общинските съвети са ограничени само до предоставената им от закона компетентност. В Закона за местните данъци и такси, Закона за общинската собственост, нито в други закони е предвидено правомощието общинските съвети да изискват заплащане и да определят размер на режимни разноси, извън таксата по чл.111 от ЗМДТ, която имат право да събират от физически и юридически лица при управлението и разпореждането с имоти общинска собственост.

Съгласно чл.111 от ЗМДТ, по производства за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти се заплаща такса.

Основателно е изразеното становище в протеста, че в размера на определената по реда на чл.111 от ЗМДТ такса се включват и режимните разходи, които общината извършва в изпълнение на услугата, тъй като това е указано в чл.8, ал.1, т.1 във връзка с § 1, т.15 и чл.115а от Закона за местните данъци и такси. Видно от цитираните разпоредби, Общинският съвет определя размера на таксите при спазване на първо място на принципа за възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата. Според легалната дефиниция на „пълни разходи“ по § 1, т.15 от ЗМДТ те включват и режимни разходи. А според ал.1 и ал.2 на чл.115а от ЗМДТ, размерът на таксата за всяка административна услуга трябва да съответства на разходите на общината за предоставяне на съответната услуга, включително необходимите материално-технически разходи и всички административни разходи за изпълнение на задълженията на длъжностните лица с оглед на тяхната квалификация и разходвано работно време. (2) Административните разходи по ал. 1 не могат да надвишават 20 на сто от размера на таксата.

Спазвайки указанията на горесцитираните разпоредби, общинският съвет трябва да определи размера на таксата по чл.111 от ЗМДТ по такъв

начин, че в нея да се включат и така наречените режимни разходи, а не да ги събира отделно от този вид такса.

Протестът е основателен и поради липса на мотиви.

В представената административна преписка липсват мотиви за приемане на оспорената разпоредба на чл.44, ал.3 от Наредбата. Затова не става ясно на какво основание е прието да се събират „режимни разноси“, какви разходи се включват в тях и как е определен размерът им от 2 % от цената на имота или данъчната му оценка. Няма финансова обосновка на заложения разход за гражданите и юридическите лица при сключването от тях договори с предмет - управление и разпореждане с общински имоти. Липсата на мотиви и финансова обосновка е винаги съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на подзаконовия нормативен акт.

Самата формулировка „2 % от цената на имота или данъчната му оценка“ също е неясна, тъй като не е посочено в кои случаи ще се събират 2 % от цената на имота и в кои случаи - 2 % от данъчната оценка. Тази неяснота дава основание за противоречиво тълкуване и прилагане на нормата и е предпоставка за възникване на спорове. Съгласно чл.9, ал.1 от Закона за нормативните актове, разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език, кратко, точно и ясно. Спазването на това правило е особено съществено при формулиране на правила и норми, определящи плащане на парични задължения.

По изложените съображения протестът срещу чл.44, ал.3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество в Община Тервел, приета с Решение № 9-135 от 31.10.2008г. на Общински съвет на Община Тервел, е основателен.

V. Разноси

При този изход на спора и доколкото протестът е основателен протестиращият има право на поисканите разноси, които е направил за заплащане на публикуване в Държавен вестник на обявлението за образуваното дело в размер на 20 лв.

По изложените съображения и на основание чл.193, ал.1 от АПК, Административен съд гр.Добрич, в троен състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по протест на Окръжна прокуратура гр.Добрич разпоредбата на чл.44, ал.3 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество в Община Тервел, приета с Решение № 9-135 от 31.10.2008г. на Общински съвет на Община Тервел.

ОСЪЖДА Общински съвет на Община град Добрич да заплати в полза на Окръжна прокуратура гр.Добрич направените по делото разноси – държавна такса в размер на 20 /двадесет/ лева за публикация на обявлението за образуваното дело в Държавен вестник.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационни жалба или протест или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЗЗЛД

ЗЗЛД

ЧЛЕНОВЕ:

ЗЗЛД

ЗЗЛД

ЗЗЛД